

V nebesa!

Grega pa ne smem zamolčati, — tako sem si mislil enkrat, ko sem slišal neke skrivnostne pogovore treh pridnih deklic: Kobalove Angelice in Cilke in Kosmačeve Julike. Vesel sem bil teh pogovorov, in ko sem odhajal, sem takoj sklenil: To pa že moram sporočiti „Angelčkovemu“ uredniku, da naj pove še drugim otrokom. Gotovo bodo radi čitali, če so le — pridni!

Kaj pa sem slišal?

Le poslušajte!

V Kobalovi hiši boleha že dalj časa mlado dekle, Kobalova Ivanka. Komaj še upa, da bo ozdravela — njen duh že plava gori nad zvezdami. S slabotnim glasom pripoveduje svojim sestrkam o nebesih, o Bogu, o Mariji, o angelčkih... O tem, kar pripoveduje Ivanka, se pogovarjajo tudi Angelica in Cilka in Julika.

„Kako lepo je gori v nebesih! Oh, ko bi Ivanka še mene s sabo vzela! Še danes jo poprosim.“

Tako govori svoji sestrici Angelica.

„Jaz bi tudi rada šla v nebesa. Če pojdeš ti, pojdem pa še jaz. Sama pa ne bom pri nas, prav gotovo ne.“

„Kaj bodo pa mama rekli, če bomo vse šle v nebesa. To bodo jokali! Ti, Cilka, moraš ostati pri mami.“

Cilko polijejo solze. Saj ima rada svojo sestrico, saj ji ne brani iti v nebesa; hudo ji je pa vendar, če bi morala sama ostati na zemlji. Angelica jo brž potolaži:

„Saj boš samo malo časa pri mami. Potem bom pa Bogku povedala, da mi je dolgčas po Cilki in po mami, pa bo Bogek poslal angelčka po tebe in po mamo.“

Ta načrt je ugajal obema.

„Pa še nekaj ne smemo pozabiti, Angelica,“ povzame zopet Cilka. „Kosmačeva Julika se tako rada igra z nama; ta bo šla tudi z nama v nebesa.“

„Pojdi jo poklicat, da ji poveva.“

Cilka gre in kmalu pripelje s sabo štiriletno Juliko. Ko pride do Angelice, prične Cilka brž nadaljevati pretrgani pogovor.

„Julika, ali veš, kam bo šla naša Angelica?“

„Ne vem. — Kam pa?“

„V nebesa!“

„V nebesa? Kdo ji bo pa lestvo pristavil?“

„Nihče. Angelček bo prišel ponjo in po Ivanko.“

„Zakaj pa pojde v nebesa?“

„Zato, ker je gori doma ljubi Bogek. Potem bo prišel angelček še pome in po mamico, pa bomo vsi v nebesih.“

„Kdo se bo pa potlej z mano igral, če ne bo ne tebe, ne Angelice?“

„Pa pojdi z nama,“ poseže vmes Angelica, „se bomo pa v nebesih igrali. Tam je lepo. Celo angelčki se igrajo s pridnimi otroci.“

„Rada bi šla, samo če bi smela Miklavževo punčko vzeti s sabo, ker je tako lepa.“

„Boš pa angelčku povedala, pa jo bo nesel s tabo. Sveti Miklavž bo prav vesel, ko bo videl, kako lepo si varovala punčko.“

„Vsi pojdemo v nebesa. Oh kako bo lepo!“

„Sedaj pojdimo pa mami povedat, kako smo se zmenile in prosit pojdemo Ivanko, da nas vzame s sabo.“

In odšle so nedolžne deklice v Kobalovo hišo —

Doslej se še ni odprlo nebo, da sprejme po njem hrepeneče otroke; upamo pa, da se to enkrat gotovo zgodi.

Dotlej, pa ljuba mladina, ohrani te Bog v cvetju nedolžnosti!

I. E. Bogomil.

